

Farní občasník

Zpravodaj farního společenství v Otrokovicích

číslo 5, ročník XXVIII
Neděle 4. září 2016

Z obsahu čísla

- Poslední příspěvek od Štěpána Horkého
- Vzpomínky na Štěpána
- Z promluvy na Štěpánov pohřbu v Praze
- Marnost nad marností, píše Kazatel
- Už 10 let pleteme obvazy pro malomocné
- Posílám jedno velké D kuji
- Moje táborové okénko
- Ze setkání mládeže budeme ještě dlouho erpat
- Jak jsem omládla na setkání mládeže
- Přehled farních zpráv
- Výuka náboženství
- Nové kontejnery na textil - sbírejte s námi
- Charita slaví 25 let
- Najdi 10 rozdíl

Dotazy, na které neznáme odpověď

Neznám důležitější otázku než tu, která začíná slovem „Proč“. Otázky člověka vždy trochu zneklidí ují, ale takových, na jejichž odpověď je pro někoho, se opravdu bojím.

Nejde jen o vzpomínku na nekonečné a naivní dotazy malých dětí. Dospělý člověk už přemýšlí jinak: Proč zločin zůstane nepotrestán a jeho oběť nese následky po celý život? Proč umírá mladá matka a doma zanechává několik malých dětí? Proč mladý muž, který se mnoho let připravoval na kněžství, zemře před vysvěcením? Děje jsou neznámé a čím víc je hledáme, tím jsou nejasnější. Naše víra nás možná vybavuje pro tyto situace lépe nežli nevěřící: uvědomujeme si, že jsme nedokonalí, a dějeme Bohu, že děje svítí lépe nežli my. Přesto však pochybnosti zůstávají, zejména když stojíme onomu neznámému tváří v tvář.

Jsou otázky, na které odpovědi známe, k odpovědím na jiné se postupně dopracujeme. Předně kterými nejasnostmi ale zůstává náš rozum stát jak před zavřenou branou. Je však nutné na ni znovu a znovu tlouci, ptát se a hledat odpovědi. Víme, že se s tímto mnohokrát dotkneme neznáma, které nikdy nemůžeme prozkoumat a které kdykoli můžeme pohltit i nás – když se ptát nebudeme.

Život Štěpána Horkého, s nímž jsme se před měsícem rozloučili, byl plný hledání, zvrátání klíček, které svítily o tom, jak usilovně hledal odpovědi. Zkusme to i my. Když vypneme televizi, internet, mobil a zůstaneme sami v tichu před samotným Bohem, je na to vhodná chvíle. Neklaťme si ale snadné otázky a nespokojme se s jednoduchými odpověďmi. Nedá moc práce se ptát, zda chceme televizní vysílání bez poplatků, a jít za tím, kdo nám nabízejí rychlé odpovědi. Jak snadné je na obtížné otázky odpovídat moudrem, že Boží kroky jsou nevyzpytatelné, nebo je odbývat slovy, že je to tajemství, a nevíme, jak se ze slov stává fráze.

Tomáš Halík napsal: „Posláním víry není utišení žízně po jistotě a bezpečí, nýbrž naučit nás žít s tajemstvím.“ Těžko vysvětlitelné události, které jsme v poslední době zažili, tedy berme jako zkoušku, jaká je naše víra, jak umíme žít s tajemstvím. ■

Pavel Ludvík

Naposledy se Štěpánem Horkým

Pi sestavování farních obasníků jsem se jako s autory článků setkal s mnohými z vás. Mezi autory byl i Štěpán Horký a nyní je to asi poprvé, kdy o něm jakém z nich musím psát v minulém čísle.

Štěpán dokázal napsat článek na zadané téma, ale také vymyslet nám tu. Možná si vzpomenete, že skoro dva roky před upravoval rubriku o liturgice. Nebránil se diskusi nad článkem, byl spolehlivý a slíbené příspěvky posílal včas. Korektorky si libovaly, že jeho texty jsou bez chyb, že je téma nemusí opravovat. Jeho aktivity ve farnosti byly rozsáhlé, kromě obasníků se musím zmínit také o jeho činnosti v turistickém oddíle, o předpravě ministrantů, byl prostě všude, kde cítil, že na to má a že může pomoci. Hodně dostal a hodně dával.

Na začátku prázdnin jsme spolu domlouvali obsah článku, které mělo vyjít v příležitosti jeho primice. Jak bylo jeho zvykem, snažil se pomoci a poslal dva příspěvky. „Primici ní“ článek bohužel nevyjde, ale vy si můžete alespoň přečíst poslední příspěvek, který Štěpán do FOMu napsal. Štěpáne, děkuji ti. ■

Pavel Ludvík

Poslední příspěvek Radima Štěpána Horkého

Milí farníci, dostal jsem jako úkol napsat pár řádků o sobě – hlavně pro ty z Vás, s nimiž jsem neměl to štěstí se setkávat během svého pobytu v Otrokovicích. Když si sestavuji nějaké curriculum vitae, uvědomuji si, že je to již pět let, co se v Otrokovicích vyskytl jen sporadicky. Navzdory tomu se však v Otrokovicích stále cítím doma – žil jsem zde 20 let a i potom jsem se do rodného města rád vracel.

V Otrokovicích jsem vyrůstal od mala, na „základku“ jsem chodil na TGM a asi ve dvanácti letech jsem začal ministrovat a chodit na ministrantské schůzky do otrokovického TOMu. V TOMu jsem později nějaký čas působil jako jeden z vedoucích a bylo to i díky oddílu asi nejkrásnější období mého dosavadního života.

Po základní škole jsem šel studovat obor, ke kterému mě to táhlo, a sice železniční dopravu na brněnskou pražskou myslivku. Po maturitě jsem nastoupil do Teologického konviktu v Olomouci, což bylo povinné pro všechny, kdo chtěli potom jít do kněžského semináře. Odchod do konviktu byl také důvod, proč jsem musel skončit v TOMu, v rámci kterého probíhaly ministrantské schůzky a spousta dalších aktivit. V té době se také naše rodina odstě-

hovala z Otrokovic, ale díky otci Josefovi jsem se mohl do Otrokovic na faru kdykoli vracet, hlavně v době prázdnin. Po roce konviktu jsem pokračoval v kněžském semináři a současně jsem studoval teologii na teologické fakultě. Ze semináře jsem později odešel, ale fakultu jsem dokončil a po státnicích roku 2011 jsem odešel do Prahy za prací.

Především po roce v civilním zaměstnání jsem v práci podal výpověď a požádal jsem o přijetí do premonstrátského řádu, konkrétně do kanonie (kláštera) Strahov. V prosinci roku 2012 jsem byl přijat do strahovského kláštera a přijal jsem obřad obřadu obláčky. Tím zaal jsem jmenován Radim. Tím zaal jsem jmenován Radim. Tím zaal jsem jmenován Radim. Po roce jsem složil do své sliby.

Po dvou letech ve strahovském klášteře jsem se vrátil na olomouckou teologickou fakultu, abych se zde pokusil získat doktorát z kanonického práva, což mně ještě chvíli potrvá. Ze studijních důvodů mně také pan opat povolil ze strahovského kláštera, kde jsem pracoval ve v hlasné knihovně, a poslal mne do premonstrátské komunity na Svatém Kopečku u Olomouce, kde jsem mohl prožít dva velmi krásné roky. A další vývoj – v plnění sliby a svatosti – už znáte. Po vysvěcení mně čeká stěhování ze Svatého Kopečku do jiné diecéze

na n kterou z premonstrátských far.

I když jsme se v uplynulých p ti letech p íliš ásto nevid í, moc dob e vím, kde jsou mé ko eny. Víím, že mnozí z Vás se za mne modlili. Podporovali jste mne duchovn a ásto i hmotn . Áspo áste n víím, za co Vám, celé farnosti vd íím. Na v nosti uvidíme vše již p ímo a bude nám jasná role mnoha lidí v našich životech.

Redak ní dov tek: Št pán Horký zem el 2. srpna 2016. V našem farním kostele jsme se s ním rozlou íli 8. srpna 2016 a je poh ben v Praze na h bitov v Nebuších.

Modlím se za všechny dobrodince (a samozřejmě i za ty, o nichž nevím – B h je zná a odplatí jim) už mnoho let každé ráno. Prožít start života v Otrokovicích bylo velké požehnání. Otrokovice pro mne jsou vzorem fungující, živé farnosti. Nemohu asi ud lat více, než íci D KUJ! ■

bratr Radim Št pán Horký, O. Praem.

Pod kování rodiny

D kujeme všem, kte í se v pond lí 8. srpna p íšli rozlou it se Št pánem Horkým. Náš up ímný dík pat í také chrámovému sboru za krásný zp v p í mši svaté. ■

Maminka, bratr a babi ka

V hlav í mi zn í písní ka „Všichni sejdem se v nebi“

R áno poté, co mi p íšla zpráva o tom, že se Št pánem je to opravdu zlé, jsem zašel do kostela. Zadíval jsem se na k ížovou cestu a myslel jsem na n j. Pa-prsek slunce dopadal na jedno zastavení a já za al p emýšlet nad tím, co mi tím chce Pán íct. A pak mi to došlo. Když Pán Je-žíš kle el v Getsemanské zahrad , doléhaly na n j pochybnosti a modlil se: „Ot e, ne má, ale tvá v le a se stane.“ A stalo se tak, jak to B h cht í.

Když jsem se pak druhý den dozv d í, že si Št pána Pán povolal, paradoxn jsem pocítil úlevu. Te už je mu líp, íkal jsem si, a B h jist ví, co d ílá. Hlavou mi za ala znít kytarová písní ka „Všichni sejdem se v nebi“ a v duchu se mi vracely r zné vzpomínky.

Když Št pán odcházela studovat na kn ze, nastupoval jsem v turistickém oddíle na jeho místo. Už tehdy jsem v d í, jak vysoko mi nastavil íla ku. Rád vzpomínám na společné tábory, které s námi trávil už jako bohoslovec. Vždycky tak pe liv p í-

pravený a dob e nalad ý. Když pak jezdíval dom na velikono ní svátky, míval na starosti ministrantské nácviky. Všechno m í promyšlené do posledního detailu a pro m to pokaždé byla velká škola.

Když jsem pak po n m tuto službu p evzal, v d í jsem, jak náro né to po n m budu mít. Když jsme se b hem roku spolu ob as setkávali, vždycky se zajímal, co je ve farnosti a v oddíle nového, dost mu na tom záleželo. Í letos jsme m íli n kolikrát v plánu se setkat, naposledy te o prázdninách, abychom probrali vše pot ebné k blížící se primí ní mši. K tomu už ale bohužel nedošlo...

Pán to cht í jinak, í když to m že být t žké pochopit. Snad jednou poznáme, co nám tím cht í íct. Ale víím ur ít , že odt e máme v nebi velkého p ímluvce. A v uších mi po ád zní slova té již zmín né písní ky: „Proto žijme, a se všichni sejdem, tam v nebi, už za krátký as.“ ■

Jan Žal ík

O latinskou mši ve farním kostele se zasloužil Št pán

Pi poh bu Št pána Horkého v Praze na Strahov se mi na n j vybavily n které vzpomínky, které se týkaly jeho zápalu pro liturgii. P evážn tu totiž zn l gregoriánský chorál v latinském jazyce a také bohoslužba ob ti byla latinsky. Ješt jako bohoslovec olomouckého seminá e Št pán u nás inicioval, abychom m li mši alespo s hlavními ástmi v latinském jazyce, což máme dodnes každou druhou st edu. Když se mnou p išel domlouvát primici, p išel s nápadem, že by mši sloužil latinsky za spoluú asti našeho sboru, jenže n jakou jinou jeho oblíbenou verzí. Mn ovšem nep išlo reálné, aby sbor v ase

prázdnin zvládl nacvi it celou novou latinskou mši. Takže se od nápadu upustilo a Št pán pak p ehodnotil svá p ání, co by cht l, aby na primici zazn lo.

Každopádn se do lou ení se Št pánem p íprava primí ní mše velmi promítla. V Otrokovicích sbor zpíval aspo n co z toho, co m lo zaznít p i primici. Rozdávaly se obrázky obsahující výjevy z premonstrátských kostel , které m ly p vodn sloužit jako primí ní obrázky, a na Strahov nakonec zn la p i liturgii latina, kterou si p vodn p ál mít rovn ž na primici. ■

O. Josef Zelinka

Z promluvy opata Pojezdného na Št pánov poh bu

Když porovnáme sv j život s životem Pána Ježíše, jsou tady docela jist velké rozdíly. Celý život dozráváme. Když Radim skládal první sliby, když my skládáme své sliby, tak vždycky íkáme, že odevzdáváme sv j život Bohu. lov k je snový, malicherný. Do toho napln ní slova máme celým svým životem dor stat.

Radim dal život Pánu Bohu. Jak ten sv j slib napl oval, to už je u Pána Boha. Nám nep ísluší ho soudit. My jenom víme to, že se t šil na slavné sliby, že se t šil na sv cení, že se t šil na primici. A zatím p išlo n co úpln jiného. T žko se s ním lou íme, ale také te musíme íci to, co vyslovujeme pravideln , když se modlíme Ot e náš. „Bu v le Tvá, jako v nebi, tak i na zemi.“ Nebeský Otec ví nejlépe, kdy má lov ka odvolat. On to ví nejlépe.

Jak je d ležitá, abychom si uv domili: když si nás B h vyvolil, když nás p íjal za své d tí, tak také od každého z nás n co o ekává. A koho si vyvolil za své apoštolý? Apoštolové museli hodn zm nit své smýšlení, aby dokázali být v rni svému poslání. A nakonec aby dali sv j život. Každého z nás si B h vyvolil. Každému z nás sv il své zvláštní poslání v tomto sv t . P íprava za íná už odmali ka. lo- v k pot ebuje, aby mu rodi e pomáhali na cest . Víš, kam jdeš? Sm uješ k plnosti

Lásky. Snaž se to prožívat. Mysli na to. Aby to slovo, a kn ží nebo rodi , bylo pravdivým. Snaž se to také na prvním míst uskute ovat ve svém život .

Radim se té p íprav , zvlášt v té poslední dob , snažil asi víc než jiní, protože se p ípravoval práv na slavné sliby, na sv cení, na své poslání kn ze. Myslím, že on je na tom už dob e. Nám je zatím t žko. Zde se mluví o smrti. lov ku napadá le-dacos. Vždycky je tam trochu úzkosti. Mí nebo víc, co když je to asi jinak. Je to n - co, ím lov k neprochází každým dnem. A je pot eba si také uv domit, že ten odchod z tohoto sv ta, a se d je jakýmkoliv zp sobem, je vlastn nejv tším dnem našeho života tady na zemi. Což je jenom dnem p echodu, je to den setkání s Bohem. Na velká setkání se p ípravujeme t žko. A také nám zasvítí toto sv tlo, a sm uje v nejv tší setkání, jaké m že být.

Je nám líto, že nás Radim opustil. Ale také si myslím, že te má velké poslání, aby nám také vyposíl n jakou náhradu za sebe. Aby vyposíl nová kn žská a eholní povolání. A my se snažme, abychom svoji vd nost Pánu Bohu vyjad ovali, jak se te budeme za Radima modlit. Jak za n - ho bude ob tována mše svatá, i tím, jak se budeme snažit i dob e žít. ■

Marnost nad marnost, praví Kazatel

Co byste si pomysleli, kdyby vám někdo řekl, že vaše práce je naprosto zbytečná a stejně tak vaše úsilí a starosti, vyžadující vaši obtavost. Jak by si v tom mohl někdo dovolit

něco takového tvrdit. Jenže autor knihy Kazatel dokonce moudrou, rozvážnou a úspěšnou práci označuje za marnost. Ptá se, co má člověk za všechno svoje namáhání.

Zkusme tomu kazateli vysvětlit to, že naše práce a naše snaha je přece moc důležitá a pro nás stojí za to se o něco snažit. Pro nás třeba stojí za to ráno vstát z postele? Mnozí odpoví, že je to proto, abychom šli do práce. A pro nás máme jít do práce? Ne přece abychom vydělali peníze. K čemu ale potěbujeme peníze? Jasně že ty potěbujeme na obrovskou spoustu věcí, ale na prvním místě na to, abychom mohli jíst a mohli být jak slušně žít. Jenže proč chceme žít? Pro nás vlastně stojí za to žít? Co je podmínkou toho, aby náš život měl smysl, aby nám to stálo za to?

Život stojí za to, když jsme rádi na světě, jsme šťastní a radujeme se ze života. Znáte ale nějaký návod, kterým by si všichni lidé mohli spolehlivě zajistit životní radost a štěstí? Dá se takový návod najít třeba ve snaze o zodpovědnou práci a důkladnou péči o všechny životní potřeby? Jistě to tomu může pomoci, ale víme, jak málo to když stačí, aby se to všechno zhroutilo. Všechno tohle úsilí žádnou jistotu nikomu neposkytne. Nikdo si nemůže být jistý, že si svým podnikáním zajistí štěstí. A právě proto si kazatel dovoluje takové lidské snažení označit za marnost.

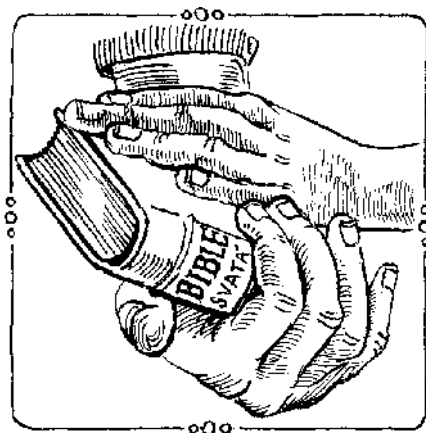
Pokud by tedy měl být smysl našeho života tak nejistý, pak je skutečně na místě otázka, pro nás stojí za to se o něco snažit, pro nás stojí za to žít. Jestli ale víme ve Stvořiteli, víme také, že On dává nejhlubší smysl našemu bytí. A v porovnání s tím, co dává Boh, aby bylo smysl žít, je skutečně marnost všechno, čím bychom chtěli sám člověk dát svému životu nějaký hlubší

význam. Kdybychom se o cokoli snažili proto, aby náš život získal v tšíd hodnotu, pak to je marnost nad marnost. My naopak máme přijmout a uvítat, že náš život má

hluboký význam a velkou hodnotu bez toho, co my se pro to snažíme udělat. Máme uvěřit tomu, jak velkou cenu máme pro Boha pro nás samotné nezávisle na tom, co všechno vykonáme. Proč by se jinak Pán Ježíš za nás tolik obtoval.

Díky tomu smysl našeho života spočívá ve věčné radosti s Bohem a není závislý na tom, jak se tu na zemi vydaří. Když s takovým postojem cokoli děláme, už to nemusíme dělat proto, aby náš život měl nějakou cenu, protože to už máme vyřešeno. A když se nám cokoli nepovede, nikdy se nám kvůli tomu nemůže náš život zhroutit. Vždy na tom hodnota života není závislá. Marností se nějakáinnost stane tehdy, když člověk nedostane, co od svého úsilí očekával. Když se ale o něco snažíme prostě proto, že jsme rádi na světě, a ne proto, abychom si tím zajistili štěstí, pak se ani nemůžeme do kat zklamání. Takže ta slova kazatele snad ani nechtějí ukazovat na to, co všechno je marnost, ale pouze provokují, aby člověk nehledal smysl života tam, kde ho není možné najít. ■

O. Josef Zelinka

Zprávy z farnosti

Mše svatá za ty, kdo už 10 let pomáhají s pletením obvaz pro malomocné

Matka Tereza ekla: „Ud lejme spolu n co krásného pro Boha.“

Na podzim letošního roku uplyne 10 let, co jsme v naší farnosti za ali plést obvazy pro malomocné a za ali spolupracovat s ob anským sdružením Omega plus Kyjov, s panem Výletou.

Za tuto dobu (k 30. 6. 2016), pleta ky upletly 10 466 kus obvaz a dárci v novali 32 180 K . Peníze byly použity na odvoz a p epravu obvaz do leprosaří.

Za Vaši službu a št drost bude v našem farním kostele sv. Vojt cha **sloužena**

ranní mše svatá v ned li 11. zá í 2016 v 7:30 za živé a zem elé pleta ky, dárcé a dobrodince.

D kujeme všem za p íze a práci pro nemocné a za modlitby, které jste v novali tomuto dílu. A Vás provází Boží milosrdenství. ■

M. Knapková a M. Šmiková

Posílám vám jedno velké D kuj!

Letos v ervenci jsme, tak jak už je u nás zvykem, vyrazili op t na 14denní tábor našich oddíl . Na to, jak jsme se m li a co jsme provád li, se m žete podívat ve fotogalerii na webových stránkách. Možná se k vám dostanou i kroniky z táborových dn . Tenhle p ísp vek však nebude o tom, jak se tábor vyda il, ale o tom, díky komu se vyda il. Vždy jsou totiž pot eba ob taví lidé, kte í nám pom žou se spoustou v cí. Není v našich silách jim to kompenzovat jinak, než naším velkým D KUJ!

A už hledáme stavba e, idi e, kucha ky i asistenty, vždy se setkáme s tím, že lidé nem žou, nemají as anebo mají už jiné plány. Ale vždycky se nakonec najde pár odvážlivc , kte í ob tují sv j as proto, aby se tábor mohl konat. Cht li bychom proto pod kovat všem stavba m za to, že vážili cestu do Bánova a ob tovali sv j as, aby mohly vyr st stany, hangáry, teepee a latríny. A d kujeme všem maminám, že své manžely pustily na stavbu, že nám napekly buchty a zásobovaly nás

dalšími potravinami. Velký dík pat í, te už jmenovit : Magd Honzíkové, Dan i Koenkové, Hance Ludvíkové, Lib Švehlíkové, Klá e Zaoralové, Marti Fabrikové, Iv Ba kové, Karlu Sta kovi, Honzovi Ma ákovi, Kam i Šebestíkové a Jirkovi Ballošovi za to, že ob tovali svou dovolenou i prázdniny, aby se o nás starali a pomáhali nám na tábo e.

Táboru p edcházely m síce práce, plánování a vyráb ní a vymýšlení programu. Proto posílám d kuji také do ad vedoucích, na kterých stála velká zodpov dnost po dobu celého tábora i pi p ípravách. A v neposlední ad bych cht la za nás všechny pod kovat každému, kdo na nás vzpomn l v modlitbách a kdo se za nás p imlouval u našeho nebeského Otce.

Díky vám všem jsme mohli d cka na 14 dní vytáhnout do p írody a ukázat jim, že se m že žít i jinak než s mobilem v ruce a u po íta e. A já v ím, že to stojí za to. Proto DÍKY MOC! ■

Za táborové vedoucí Ev a Beranová

Moje táborové okénko

Tábory v přírodě mám ráda. Dříve jsem na ně jezdila jako dětský táborník, později jako instruktor a pak dokonce i jako vedoucí. Tehdy to byly tábory ryze „holičí“, ale pokaždé jsem si z nich odnesla nezapomenutelné zážitky.

Letos se mi trochu naskytla příležitost jet na oddílový tábor do Bánova v roli kuchařky. Musím přiznat, že až po útěchu mě přepadaly obavy, jestli vařit pro tolik lidí vůbec zvládnu. Moje přítelkyně lenná domácnost a 56 hladových táborových strážníků – to je pořádný rozdíl. Samozřejmě jsem na to nebyla sama. Spolu s Klárkou, Libou a Ivou jsme vytvořily skvělý tým, doplněný ovšem i zkušenostmi, práci jsme si rozdělily a šlo nám to jedna radost. Protože jsme tu až druhý týden, byly jsme našimi předchůdkyněmi nejen o velikosti hrnců, správném dávkování, způsobu stolování, nakupování, objednávání, rozdávání ohně v kamnech... no zkrátka pak už to šlo hladce.

K ruce jsme navíc měly správného chlapečka Káju, který nám pravidelně zajišťoval nákupy a dovoz barel vody z bánovského Obecního úřadu, i bezvadné pomocníky z řad vedoucích, kteří nám vždycky ochotně pomáhali s těžkými hrci. A nemůžu samozřejmě opomenout skupinky dětí, které měly službu v kuchyni a které nám byly neocenitelnou pomocí při mytí nádobí, chystání zeleniny a jiných pomoc-

ných prací.

A jaký byl výsledek našeho úsilí? Myslíme, že dobrý. Plná břicha, vylihané talíře a spokojené tváře malých i velkých strážníků pro nás byly pokaždé nejvyšším poděkováním. Na našem kuchyňském okně visel sice ecký nápis „ne umkneš dookolení“, ale my jsme byly rády, když se za námi dokonce zastavila a prohodila s námi pár hezkyjích slov. A co jsem mohla vidět z tohoto okna já? Skvěle připravený táborový program, nepřeberné množství her a soutěží, jejichž příprava stála jistě mnoho času a síly. Starší kluky a holky, kteří jsou pro ty mladší nejen vedoucími, ale hlavně kamarády a vzory. Spojené ruce, které dávaly kovaly a prosily. Atmosféru vzájemného porozumění a přátelství.

Kluci a holky, díky vám všem, kteří obklopujete svůj čas a vnujete se našim dětem. Máte velký obdiv nás rodičů! ■

Martina Fabriková

Světový den mládeže v Krakově

Budeme z něho erpat ještě p kn dlouhou dobu

A si nešlo nepost ehnout, že se v posledním ervencovém týdnu konalo Sv tové setkání mládeže v polském Krakov . Z naší farnosti se vypravilo 14 state ných a rozhodn nelitujeme asu! Vše bylo velice dob e zorganizováno, ubytování bylo zajišt no bu p ímo v rodinách, nebo na školách. V programu bylo z eho vybírat. N které ásti byly spole né pro všechny národy, nap íklad zahajovací mše, p ivítání papeže Františka, k ížová cesta, vigilie a ned lní mše.

Další v ci se odehrávaly p ímo v eském národním centru, které bylo umíst no v prostorách cisterciáckého kláštera v Mogile, v krásném prost edí na okraji m sta a do jehož chrámu jsme mohli projít svatou branou. Zde byla možnost se zú astnit katechezí, které si pro nás p ipravili naši biskupové, mši svatých, adorace, k vid ní byl také muzikál Gedeon a mnoho dalšího. Navíc byla kdykoliv možnost zajít si ke zpov di. A jak íkal otec Graubner, to, že se m žeme usmít s Bohem, je veliká v c. Kolikrát je pro nás t žké n komu odpuštít..., ale když jdeme ke svátosti smí ení, máme jistotu, že nám B h odpustí – tak je milosrdný! Ani my bychom se nem li ptát, zda si doty ný odpušt ní zaslouží.

Také jsme si vyslechli krásná sv dectví – od Brazilc , kte í se starali o naše poutníky na minulém setkání, od eholní sestry ze Slovenska i od t ináctileté dívky. Po celou dobu nám skv le hrála Schola brn nské mládeže – SBMka a dny v eském zázemí doprovázelo slovo na den a zamýšlení. Úterý: „Pokoj vám.“ Jan 20,19; st eda: „Jdi a od nyn jška už neh eš.“ Jan 8,11; tvrtek: „Otec p íb hl, objal ho a políbil.“ Lk 15,20; pátek: „Velebí má duše Pána.“ Lk 1,46; sobota: „Miluješ m ?“ Jan

21,16; ned le: „Co jsme vid li a slyšeli, zv stujeme i vám,... aby naše radost byla úplná.“ Jan 1,3-4. Úžasná atmosféra byla na každém kroku - v parku Blonia p i p ivítání Svatého otce se dokonce stav ly lidské pyramidy a nebe bylo doko án, po cest do centra a z centra m sta se v tramvajích zpívaly nejr zn jší písní ky všemožných zemí...

Ve st edu si ást z nás ud lala pou k sv. Janu Pavlu II., takže jsme prošli i ást Krakova p šky. Ve tvrtek se k nám p ipojily Dan a s paní Ludvíkovou a v sobotu v pozdních hodinách i naši rodi e (Jane kovi), takže ned lní mše svaté na Campus Misericordiae, kterou sloužil papež František, se živ zú astnilo 18 farní k z Otokovic.

D kujeme všem, kte í na nás mysleli v modlitbách a t eba alespo n co s námi na dálku prožívali prost ednictvím televize Noe.

Troufám si íct, že nás t ch 7 dní velice obohatilo a budeme z nich erpat ještě p kn dlouhou dobu. Když stojíte na prostranství mezi dalšími dva a p l miliony mladých lidí a cítíte TO N CO kolem sebe, jakékoliv pochybnosti o ví e jdou stranou – p ece by tolik lidí nev ilo v n co, co neexistuje...

Na záv r alespo pár myšlenek Svatého otce jako poselství:

- Nebu te mladí d chodci.
- Nebu te mladí na kanapi.
- Nebojte se m nit sv t a radujte se ze života.
- Nespokojme se s málem, bu me odvážní.
- Konejme skutky milosrdenství.
- Bu me vzorem pro druhé. ■

Pavla Jane ková

Jak jsem omládla na Světovém setkání mládeže

Světové mládí jsem prožila na vesnici v dobách komunismu bez možnosti navštívit volné sdružení mladých, ve kterém bychom mohli rozvíjet a posilovat svoji víru v Boha. Touha zažít atmosféru sounáležitosti s mladými lidmi ve mně ale zůstávala a letos, díky Bohu, jsem dostala možnost alespoň na pár dní ochutnat sílu takových okamžiků. Takže když mi přišla Dana a Koenková s nabídkou, jestli se k ní nechci připojit, že vyrazí na Světové setkání mládeže do Krakova, neváhala jsem ani sekundu. Fakt nekecám...!

A tak to šlo po pátku 29. 7. za nás byla „omlazovací kúra“. Cesta probíhala bez problémů, a proto jsme se mohly ve 4 hodiny ráno projít po náměstí ve Wadowicích – rodišti papeže Jana Pavla II. A pak už hurá do Krakova, kde jsme po menších peripetích zaparkovaly přímo za zdí cisterciáckého kláštera v Mogile – centra pro české účastníky setkání. Prošly jsme si areál, který je opravdu moc pěkný, a zúčastnily se mše svaté, na které jsme poděkovaly za velký dar – možnost být součástí této akce.

Pak už jen stačilo poslat SMS a za chvíli dorazila skupinka našich otokovických mladých. Musím jim tímto velice poděkovat, že nás vzali mezi sebe a společně jsme mohli prožít i v tak krátké době spoustu pěkných chvílí. Cítila jsem se s nimi opravdu báječně a měla pocit, že jsme všichni naladěni na stejnou vlnu. Vnímala jsem, jak jsou spokojeni a plní zážitků a emocí ze dnů, které tady prožili.

V sobotu jsme vyrazili na místo setkání s papežem Františkem. Cesta byla trochu dramatická, protože jen přesun takového množství lidí na jedno místo je dost velký oříšek. A když si ještě spletete cestu do svého sektoru, jako my s Danou, pak o zábavu není nouze...

Ale nakonec jsme vše zvládly a zase mohly svoje karimatky a spacáky rozložit

vedle našich mladých na rozlehlé louce, kde jsme pod širým nebem měli přenocovat. A spolu s nimi jsme se bavili na přejízdu Svatého otce.

Ve druhé vigílii byla úžasným zážitkem. To, co papež František pronášel pro nás dospělé mladé, je platí i pro nás dospělé. Já si myslím, že jsme nepřišli na svět vegetovat, mít se pohodlně a dlat ze života pohovku, která nás uspává, ale proto, abychom tu zanechali stopu. To byla myšlenka, která se mi opravdu dotkla. A pak to, že máme budovat mosty, podat si ruce a pomáhat si.

V neděli jsme se probudili do slunečného rána a bylo úsměvné rozhlédnout se kolem sebe a pozorovat ty oleželé a unavené, ale přitom šťastné vyhlížející tváře... Vše jsme pak zakončili slavením závěrečné mše sv., na které papež mimo jiné řekl: „Máte odvahu... Budou se vám možná smát, protože v životě v tichou a pokornou sílu milosrdenství. Nebojte se a myslete na slova tohoto dne – Blahoslavení milosrdní, nebo oni dojdou milosrdenství.“

Setkání skončilo, vydali jsme se na cestu zpět a šťastně nakonec i docestovali do svých domovů. Nikdy nebudu litovat, že jsem přijala nabídku a do Krakova vyrazila. Byla to totiž skutečně „energetická bomba“ a já jsem přijala omládla – pokud ne zvěšuju, tak zcela určitě uvnitř ano. Moje duše naerpala spoustu nové síly, a tak si každý den připomínám, co je mým úkolem – mám na tomto světě zanechat stopu. Tak se snažím... ■

Jana Ludvíková

Přehled farních zpráv

Využívání náboženství ve školním roce 2016/2017

Třída	Den	Hodina	Místo	Vyučující
1.	středa	15:00 – 15:45	suterén kostela	M. Echová
2.	středa	16:00 – 16:45	suterén kostela	M. Echová
3.	čtvrtek	16:00 – 17:00	suterén kostela	P. J. Zelinka
4.	úterý	14:30 – 15:30	suterén kostela	D. Pišková
5.	čtvrtek	14:30 – 15:15	suterén kostela	D. Pišková
6.	středa	16:00 – 16:45	u ebna-fara	P. J. Zelinka
7.	středa	15:00 – 15:45	u ebna-fara	L. Hanzlová
8. - 9.	čtvrtek	16:00 – 16:45	u ebna-fara	P. Vrný

O změnách v rozvrhu lze z nutných důvodů ještě jednat, pokud bude takový požadavek nahlášen do 4. září. U ebna je směr od bočního vchodu do kostela přechodem k farnímu suterénu kostela je pod kostelem, vchod je kovovou brankou vedle farní garáže. Začínáme v týdnu od pondělí 12. září 2016. ■

Aktuální informace k Vlakové pouti do Lurd 2017

Před několika měsíci probíhala v suterénu beseda s panem Alešem Kurosem, majitelem cestovní kanceláře. Už podruhé se pustil do organizace „Vlakové pouti do Lurd“, inspirován poutmi našich prababiček, které probíhaly obdobným způsobem. V roce 2017 chce touto poutí oslavit 110. výročí jejich vzniku. V srpnu od naší farnosti obdržela několik nových informací:

- Je znám termín pouti 5. 9. – 12. 9. 2017.
- Byla potvrzena a objednána trasa cesty.
- Vlak se bude skládat z 12 lehátkových vozů a jednoho vozu společenského.
- Kapacita vlaku je 580 osob.

Na základě obdržené ceny za vlak bude propočítána cena za poutařskou budou rozesílány podrobné informace poutařům a budou zhlášeny. Poutařská cena je 17 500 Kč.

K dnešnímu dni je zatím zhlášeno 180 poutníků a 11 kněží za účelem duchovního doprovodu. Mezi nimi je např. P. Vojtěch Šíma, P. Martin Vévoda, P. Pavel Šupol, P. Karel Hošek, P. Josef Zelinka.

Podrobné informace jsou na www.poutdolurd.cz, kde také lze stáhnout a vyplnit přihlášku. ■

Křtiny, sňatky za poslední období

Křtiny: Mia Gabriela Šťáhlavská, Emma Lucie Marušáková, Kristián Pavlovský, Karolina Eva Staňková, Katalina Gáborová, Vendula Marie Polášková

Svatby: Lubomír Mašík a Veronika Velikovská, Nikolas Baláž a Katrin Gáborová, Vladimír Beran a Eva Ludvíková

Poslední rozloučení: Eva Kolajová, Ing. Jan Laciga, František Staněk, Radim Štěpán Horký, Petr Nebuchla

Charita sv. Anežky informuje

tvrtstoletí s Charitou Otrokovice aneb slavíme 25 let

Charita sv. Anežky byla založena 3. července 1991. Prošla zajímavým vývojem a vyrostla ve středně velkou organizaci s asi 70 zaměstnanci, 9 sociálními službami a řadou dalších projektů. Oslavte

s námi toto výročí u příležitosti svátku sv. Anežky české v našem farním kostele 14. listopadu 2016 v 17:00 při mši svaté. Děkujeme vám za vaše modlitby a podporu, kterou nám projevujete! ■

Máme vlastní kontejnery na textil. Sbírejte s námi!

Konečně se to podařilo! Na základě spolupráce s Městem Otrokovice, firmou Continental Barum s.r.o. a Technickými službami Otrokovice s.r.o. jsme po měsících rozmístili 2 vlastní kontejnery na textil.

První kontejner na textil je na parkovišti firmy Continental Barum s.r.o. Zde do něj mohou házet ošacení a další textil nejen zaměstnanci Barumu, ale také všichni ostatní. Druhý kontejner stojí před Charitním šatníkem na ulici Svobodova. Všichni, kdo nás chtějí podpořit, tak již nemusí čekát na otvírací doby šatníku, ale mohou kdykoliv oblečení vhodit do příslušných kontejnerů.

Do kontejneru patří a použít lze i nepotřebný textil zabalený do igelitové tašky nebo pytle, tj. např. ošacení, ložní prádlo, deky a spacáky, bytový textil, ručníky nebo párovaná obuv. Naopak sem rozhodně nevhazujte koberce, matrace, molitan, znečištěné a mokré textilie, obrazy, nádobí, atp.

Děkujeme, že pomáháte naší Charitě a podporujete tak lidi v nouzi ve svém městě. Aktuální zprávy a další informace najdete na našich stránkách www.otrokovice.charita.cz a také na facebooku [charita otrokovice](https://www.facebook.com/charita.otrokovice). ■

Den otevřených dveří - přijďte k nám

Zveme vás k nám na prohlídku, návštěvu, konzultaci i jen tak pobýt. Den otevřených dveří se koná u příležitosti svátku sv. Vincence z Paula, patrona Charity, v Den Charity, 27. září 2016 od 9:00 do 16:00 na všech našich pobočkách (službách). ■

Příspěvky o činnosti Charity sv. Anežky Otrokovice jsou od vedoucích charitních služeb.

FARNÍ OBECNÍK

Vychází u příležitosti církevních svátků. Zodpovídá římskokatolický farní úřad. Určeno pro vnitřní potřebu. Neprodejné! Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení textů. Redakční rada:

P. Mgr. Josef Zelinka, Pavel Ludvík, Pavel Rafaja. Adresa redakce: Nám. 3. května 166, 765 02 Otrokovice, tel. 577 922 337. E-mail: obcasnik@volny.cz, <http://www.farnost.otrokovice.cz>

Uzávěrka dalšího čísla: 16.10.2016 Vydání dalšího čísla: 30.10.2016

Výro ní zpráva Charity R za rok 2015

Rok 2015 byl bohatý svou inností a pestrostí. P e t te si, co jsme v n m d lali a jak se nám da ilo. Celou výro ní zprávu najdete na našem webu www.otrokovice.charita.cz.

■ Nezisková organizace Charita R, p - sobící zejména v sociáln zdravotní oblasti, provozovala v roce 2015 celkem 1 204 služeb a evidovala více než 105 000 registrovaných klient – nej ast ji šlo o seniory, osoby se zdravotním postižením, d ti a mládež ohrožené sociálním vylou ením, rodiny v nouzi a osoby bez domova.

■ Mezi službami Charity je nap íklad 67 odborných poraden, 128 st edisek pe ova telské služby, 38 denních stacioná , 37 domov pro seniory, 42 azylových dom pro matky s d tmi, 23 azylových dom pro muže i ženy v tísni, 26 nízkoprahových denních center pro d ti a mládež, 83 st edisek domácí zdravotní pé e, 75 charitních šatník , 29 center pro rodiny s d tmi atd.

■ V 345 eských a moravských Charitách a jejich pobo kách a službách loni pracovalo 7 464 zam stnanc . Krom nich však Charity v esku evidovaly téměř šedesát tisíc dobrovolník , kte í dohromady v no-

vali služb pot ebným p es 390 tisíc hodin svého volného asu. Z nich se více než 52 tisíc zú astnilo T íkrálové sbírky.

■ Patnáctý ro ník T íkrálové sbírky, jejíž výt žek je tradi n v nován na pomoc pot ebným zejména na území eské republiky, v roce 2015 vynesl 89 373 094 korun. Šlo o dosud nejvyšší výt žek v historii. Celkem jednotlivé složky Charity

R loni hospoda ily s finan ními prost edky ve výši 3,2 miliardy K .

■ innost neziskové organizace se neomezuje pouze na domácí p du. Charita

R pomáhala ve 34 zemích sv ta, a to jak v rámci humanitární pomoci, tak v sociální oblasti, zdravotnictví, vzd lávání a zem d lství. Významnou úlohu sehrává Charita také v pomoci cizinc m na území R.

■ Poradny pro cizince v sedmi m stech poskytly odborné sociální a právní poradenství klient m z Ukrajiny, Ruska, Slovenska, Mongolska, Sýrie, Vietnamu a dalších zemí. ■

Najdeš 10 rozdílů mezi obrázky?

